

## Стафан Брун „Struggling Love“

Свлече се на койката и затърси опипом бутона за превъртане на магнетофона. Не му беше лесно, виждаше двойно. Явно последното уиски му дойде в повече. А може би и не само то.

Докато превърташе ролката до точното място, чу весел смях откъм палубата. Останалите се забавляваха царски в карибската нощ. Единствен той бе самотен. И стана по вина на Джейн, макар да не си спомняше точно как беше започнала разпратата.

Песента, която бе написал по-рано този ден, звучеше добре. Мелодията беше доста приятна, а думите – романтични като в спомените му. Когато пусна записа и на другите, Джейн се зарадва и го целуна.

Е, това си беше за тогава. Сега песента му звучеше като насмешка. Слушаше с нарастваща неприязън сладките като мед думи за загубата, спомените и голямата любов. След строфата с „любовта остава и това ни стига“ вече му се повдигаше и спря магнетофона. Пренави ролката и извади нова от сака си. Щеше да направи откровена любовна песен, изпълнена с ревност, подозрение, завист и разпри.

Включи микрофона и взе китарата, облежната на стената в тясната каюта. Позабави се, докато намери подходящия акорд. В началото не се получаваха нищо – хвана се как прави печална балада. Не искаше това. Ускори темпото и усети правилния тон, добрия стар рок енд рол.

Продължи да дрънка на китарата, чувстваше, че бе уловил тона. Не си водеше записки. Твърде пиян бе за целта. Мелодията постепенно се получаваха. В съзнанието му се въртяха няколко фрази от мига, когато гневно заряза Джейн горе на палубата. Сега оставаше само да излее мрачните чувства, да превърне фразите в текст и да нагоди думите към мелодията.

Два часа трескаво подготвя парчето, направи пауза само колкото да отиде до бара за бира. За късмет не се натъкна на останалите – те на кърмата се любуваха на пълнолунието. Не чу Джейн, сигурно се беше прибрала да си легне в общата им каюта. Той пък нямаше да се върне там тази нощ, можеше да спи в тясната каюта, която използваше за студио. Някъде в далечината се чу бръмчене на моторница, но бързо замря.

Накрая почувства, че песента е готова. Натисна бутона за запис и започна. Всичко беше наред, затова не прекъсна, а я изпя цялата. След като я изслуша два пъти, прецени, че звучи добре. Дори по-добре от сладникавата любовна балада от по-рано през деня. Това сега си беше здрав хард рок в Чък Бери стил.

Като изпи и втората бутилка бира, пак взе китарата, за да направи последен запис. Натисна бутона. Сега всички части си дойдоха на мястото. Безспорно за момента беше необработен вариант, ала от опит знаеше, че аранжирингът на Джордж върши чудеса. А с барабани, бас и китари парчето можеше да се превърне в нещо страхотно.

Когато и последните звуци затихнаха, той натисна стопа и остави китарата. Беше много доволен от себе си. Помисли си как съвсем ненужна кавга, причините за която дори не си спомняше, може да го вдъхнови за нов хит.

Облегна се на стената и запали цигара. Имаше лист и химикалка, но предпочете да не записва нито думи, нито акорди. Нали всичко си беше на ролката, а бездруго трябваше да ошлайфат песента. Издуха няколко кръгчета дим в каютата и подпря цигарата в пепелника.

Извади ролката от магнетофона с треперещи пръсти. Прибра я в кутията и я пусна в торбичката при дузината недовършени записи, които бе направил, без да успее да ги обработи до завършени песни. Изключение бе похвалената от Джейн същия ден. Всъщност и тя никак не е лоша, спомни си той и изведнъж му домъчня.

Взе цигарата и дръпна два пъти, после я угаси. Стана и се запъти към вратата на каютата. В бързината се препъна в торбичката и ролките изпопадаха на пода. Измърмори „fuck“ и се наведе да ги събере. След това се понесе по коридора към кърмата, където се намираше луксозната им каюта. Когато отвори, ярката лунна светлина го заслепи. Но видя, че Джейн е будна. Гледаше го с широко отворени печални очи. Лежеше върху одеялото в къса бяла нощничка, красива като богиня. Той усети как страстта надделя над спомена за спора им и пристъпи към леглото. Целуваха се, после той се надигна и свали дрехите си. „Доста е тъпо да се караме“, мина му през ума, когато телата им се сляха под завивката.

Малкото сираче Исак бяга разплакано през пустинята, та чак пясъкът се вихри. Джими, големият чернокож американски войник, го чака на поста си. Вдига детето на ръце и бърше сълзите по бузите му. Когато Исак се успокоява, Джими го оставя на пясъка, сваля каската си и я слага на главата му. Исак я попихва гордо с една ръка, а с другата хваща протегнатата ръка на Джими. Двамата приятели се споглеждат. Веселата усмивка на Джими е заразителна – лицето на оцетения от съдбата Исак грейва. Картината бавно се уголемява и с разширяването на пейзажа около Джими и момчето техните образи се смаляват. Четиримата тежко въоръжени колеги на Джими зорко наблюдават хоризонта. Джипът им е паркиран отстрани, върху капака на двигателя са оставени няколко празни кутии от кока-кола. Накрая американският пост се свива до точица на фона на безкрайния иракски пустинен пейзаж. Зареждат се финалните надписи и хитът на „Варна Бойс“ „Исак от Ирак“, от който филмовата публика до този момент е чувала само фрагменти, за първи път прозвучава в пълната си версия.

Лампите в киносалона светват и Бърт Кобат преглъща, преди да се изправи и да приеме поздравленията на публиката на премиерата и на членовете на снимачния екип. Не може да проумее защо им е да го поздравяват. Прескъпата продукция на „Дисни“ „Хюго, борецът за свобода“ няма абсолютно нищо общо със сценария му за телевизионния сериал „Пчеличката Хюго“, който продаде на Холивуд.

Ричард Гиър, изпълнил ролята на американски генерал, идва при него и го прегръща мощно, но дружелюбно.

– Фантастична история, просто фантастична. Благодаря ти, Бърт!

– И аз благодаря, но нямам особен принос за сценария – подхвърля той, ала Гиър не го слуша, вече е отишъл да прегърне режисьора.

Продуцентът Тим се усмихва широко и го потупва по гърба.

– Ти си гений, Бърт – казва така убедително, та човек направо би си помислил, че е искрен.

– Не съм направил нищо особено за филма – скромничи Бърт.

– Не говори глупости. Ти създаде „Хюго“, даде ни възможност за нашата история. Без теб нямаше да го направим, а без „Хюго“ нямаше да сме тук днес.

– Но вашият „Хюго“ изобщо не прилича на моя.

– По дяволите, вие, европейците, просто не умеете да се наслаждавате на успехите. Приеми си почестите. Това е твоят „Хюго“, твоят филм, твоето творение. Лепвай бодро физиономия и се хвърляй в празничната суматоха! Сега ще празнуваме. И за секунда не забравяй, че ти си героят на вечерта, Бърт. Втори път може и да нямаш този шанс. Сега ти си супер звезда, наслаждавай се, докато е време – Тим му намига и поправя папийонката под смокинга си.

Бърт кима и се обръща към изхода, където народът се блъска, за да излезе от салона и да продължи през улицата към „Тиволи“ – там компанията „Дисни“ кани на празненство по случай премиерата.

– Ела насам! Сега ще те науча как се весели Холивуд.

Висока стройна дама в дълга черна рокля с широко деколте хваща здраво ръката на Бърт и го завлича на площад Акселторв. Виктория Бекъм, не коя да е, застава пред фотографите и маха радостно. Бърт извърща лице, за да избегне заслепяващите светкавици.

– Как се чувствате като холивудска звезда? – провиква се някакъв репортер.

– Прекрасно и дължа голяма благодарност на този невероятен човек – отвърща Бекъм и целува Бърт по бузата.

Виктория играе сестрата на пчеличката Хюго и ролята ѝ във филма не е особено голяма, затова пък се радва на огромен интерес. Продуцентът имаше едно наум, когато взе Бекъм. Преди всичко британските медии ежедневно следяха снимките. Няма никакво съмнение, че филмът ще пожъне успех, след като го разпространят по цял свят след премиерата в Копенхаген.

– Сега Дейвид ще ревнува – смее се тя и удостоява Бърт с втора мимолетна целувка. Махва на фотографите за последно и го завлича към „Тиволи“ по червения килим, постлан по площад Акселторв и улица Вестерброгеде. – Имаш ли ревнива жена у дома във Финландия, която ще се ядоса, като отвори утрешния вестник и ни види заедно? – пита Виктория Бекъм и намига, очите ѝ са силно гримирани.

– Не. Разведен съм, така че никой не се интересува какво правя – отвърща Бърт.

– Стилен мъж като теб би трябвало лесно да си намери нова жена. Побързай, „Варна Бойс“ вече свирят. Добри са, какво ще кажеш?

– Не, твърде стар съм за „Варна Бойс“. Отивам на бара.

– Със сигурност ще се засечем по-късно тази вечер – категорична е Виктория Бекъм и го целува отново.

– Приятно прекарване – пожелава ѝ той и избърсва лепкавата си буза.

По ръката му остава тъмночервена следа от червилото. Гледа подир Виктория Бекъм, която подтичва към сцената в центъра на „Тиволи“ с иглено тънките си токчета.

– Здравей, ти кой си? – пита го един от фотографите на английски и щраква с фотоапарата си, заслепявайки Бърт със светкавицата.

Изникват още фотографи и го обкръжават. Непосветените, които се чудят защо снимат непознатия, бързо се информират, тъй като фразата „Той целуна Виктория Бекъм“ се разпространява като горски пожар на всевъзможни езици.

Бърт се провира покрай тях и отива на бара. Ордата фотографи прави няколко колебливи крачки след него, но в този момент увеселителният парк се потапя в звука на електрическа китара, последвана от барабани и бас, вниманието им е привлечено от нов обект и те се втурват към сцената. Култовата световноизвестна българска група „Варна Бойс“ започва изявата си с ключовата мелодия от филма – „Исак от Ирак“. Грандиозното празненство на „Дисни“ по случай премиерата, накарало световните културни репортери да концентрират интереса си върху Копенхаген, може да започва. Вляво са наредени дългите маси, отрупани с морски дарове, гъши дроб, патешко филе и други деликатеси, стилно поднесени върху лед. Из целия „Тиволи“ са пръснати по-малки барове, но не че е нужно да ходиш до тях, понеже наоколо обикалят сервитьори с шампанско за всички жадни. Бърт успява да отклони шест покани да си вземе, докато успее да се провере до най-близкия бар и да поиска голяма студена бира.

Навалицата е най-вече в обширното пространство от входа до сцената, където хората се застояват, пият и си говорят. По-нататък, към другия край на дългата маса, тълпата става по-рехава. Бърт сяда на висок стол и си поръчва шест стриди.

На сцената „Варна Бойс“ се развихрят. Солистът Христо Панчев съобщава, че следващата песен е големият хит на бандата отпреди две години – „Герой от Хелзинки“.

Минава час. „Варна Бойс“ завършват краткия концерт с дебютната си песен „Софи от София“, но се връщат на сцената, за да изсвирят на бис „Исак от Ирак“ поради бурните призови на публиката. Следват разкошни фойерверки. За няколко мига небето над Копенхаген се превръща в многобагрен гърмящ ад. Преди отново да настъпи мрак, светлините рисуват на небосвода силуета на пчела в червено, бяло и синьо.

Бърт се шляе известно време, но не намира компания и се насочва към изхода. Известните звезди от Холивуд са се посветили едни на други. Поздравяват го весело на минаване и му честитят големия успех, след което веднага се връщат към последните клюки от родината.

Фотографите още стоят пред входа на „Тиволи“. Чакат Виктория Бекъм, Ричард Гиър, Христо Панчев и останалите световноизвестни особи. Само един от тях си спомня, че Бърт е човекът, целунат от Виктория Бекъм, и го шраква разсеяно. Малко по-встрани от фотографите се е скупчила група демонстранти. Някои все още имат сили да държат надписите „САЩ вън от Ирак“ и „USA go home“. При пристигането на гостите в кино „Палас“ по-рано тази вечер няколко хиляди демонстранти с крясъци изразяваха презрението си към филма.

Не е особено приятно, че европейската левица заклеява пчеличката Хюго като симпатизант на империализма на САЩ, а филма като военна пропаганда, но Бърт знае, че не може да направи нищо по въпроса. „Дисни“ купи всички права не само за Хюго, но и за мълчанието му. Според клауза в договора той няма право да изказва критично мнение за филма. Ето защо Бърт упорито отказва да дава нови интервюта.

Враждебните погледи на демонстрантите го карат да забърза крачка през площад Родхусплесен. Няма никакво съмнение откъде идва. Смокингът издава принадлежността му към публиката на премиерата. Добре поне, че демонстрантите не разпознават в него автора. Лицето на Бърт си бе останало неизвестно, макар името му да присъства в рекламата на филма.

Гневът на демонстрантите не се влияе и от обяснението на „Дисни“ защо празненството е устроено в Копенхаген, макар Дания да не играе никаква роля във филма.

„Искаме да изразим признанието си към храбрия датски народ, задето брани идеали като свободата на словото и демокрацията. Нашето независимо западно общество се нуждае от хора като датчаните, обявили се за свободата мюсюлманският фундаментализъм да бъде оспорван с думи и образи, а насието и тероризмът да бъдат критикувани. Карикатурите на религиозни водачи са вид изкуство, което „Дисни“ цени“ – бе обяснил продуцентът Тим Маккълъски по-рано през деня на пресконференция за датските медии.

Пролетта е ранна и топла, ала вечер все още е студено. Бърт пъха премръзналите си ръце дълбоко в джобовете. Малко след демонстрантите подминава компания младежи, танцуващи наред площада на музика от CD-плейър. Тийнейджъри са, две от момичетата като че нямат и четиринайсет. Обаче всички са с бира в ръка. Смачканите празни кутийки са хвърлени на земята. Дружината поглежда с интерес Бърт в смокинга и се съвещава шепнешком.

– Готино ли беше партито в „Тиволи“? – пита височко момче, намотало на врата си дълъг шал.

– Не, скука – отвръща Бърт.

– Ама „Варна Бойс“ бяха яки! Ние слушахме отвън – изчуруликва едната от близо четиринайсетгодишните и шините на зъбите й лъсват.

– Аз не ги харесвам – заявява Бърт и ги подминава.

– Обичам Христо, видя ли го? – вика второто момиче с копнеж.

Бърт клати глава и бърза по пътя си. Не възнамерява да се впуска в дискусии за евентуалните заслуги на „Варна Бойс“.